

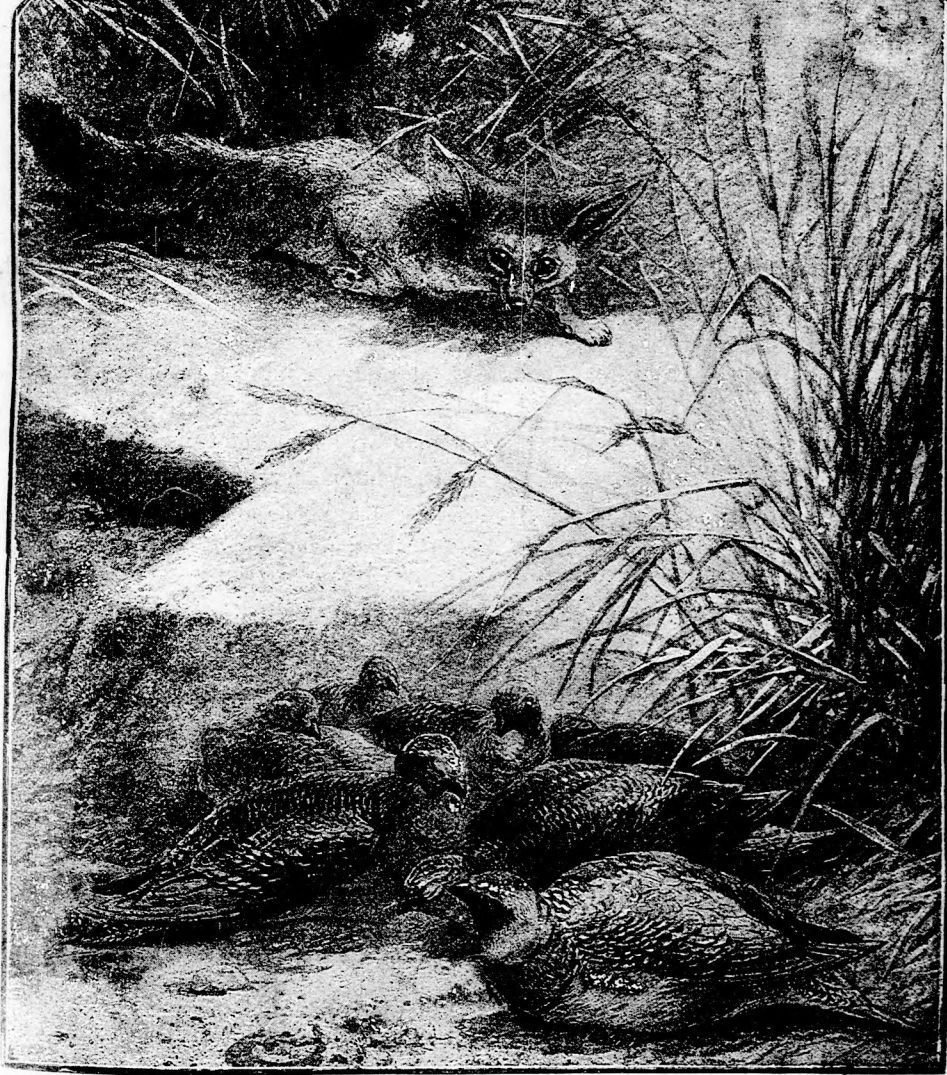
Mariska, Mack
Mariska, Lin
rsolya, Witt
Oszkár, Széll
lin Adorján,
Kas Mariska
éd, Szögyény
cséf, Benedek
han Mariska.
Fogel Ilona,
ktor, Máder
Kisági Ilona.

ÁJA.

as szindara-
nháza« cim-
enberger-féle
kiadta, meg-
lultok hozzá.
áblák a Got-
kaphatók, a
nka és Rudi.
nyeszarakat,
ácsot persze
küldenétek.
letek együtt
é nem segít
n. — Witt-
rta ugyanazt
esont Ferke
teket. Hogy
kezik? Erre
a számban.
a megelőző
ider Jenő.
nagyon is
abatos, mert
ak évenként
ban az idő-
raidat öröm-
vánnyal és
amal kétsze-
meti pihenés.
beváltására.
előmenetelt
yájunk örö-
! A szíves
l felelhetek,
ányba viz
m baj, hogy
mert többé
eresznyeszá-
megírtam:
e.

maeum-épület
lapesten.

KISIRAP

VESZEDELEM A BOZÓTBAN. (Lásd a 71. lapon.)

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ERNŐ jó egy esztendővel fiatalabb volt Viktornál, máskülönbén is mindenkép nagyon nagyra nézte a gavallérosan föllépő, világlátott Viktort; de mikor ez olyan kicsinylőleg szólt róla, mégis fölpattant és fenyegető hangon mondá:

— Hogy mersz engem csufolni? Állj ki no, birkózzunk egyet, majd megvállik, ki az anyám-asszony katonája.

Viktor leereszkedő büszkeséggel, mosolyogva nézett Ernőre és nyugodtan felelé:

— Jól van jól, Ernőcském! Nem akarok én veled hajbakapni. Nem is mondom én azt, hogy te magad vagy az oka. De azt csak nem fogod tagadni, hogy eddig még mindig itthon voltál a mamádnál és csak a leánytestvéreid voltak pajtásaid.

— Hát aztán?

— Aztán ... no, semmi. Hát addig bizonyosan nagyon jó dolgod volt, nem készülhettél el arra, a mi ott vár rád, a hova most visznek.

— Hát te ismered?

— Mondom, hallottam a hírét ... egyszer majdhogy el nem vittek engem is oda, de biz én kereken megmondtam nagyapának, hogy nem megyek. Én már sokfelé jártam, ismerem a világot, te pedig nem tudsz semmit, mert sóha sem jártál kívül a falunk határán.

Ernő kissé szégyenkezve hallgatott el, mert ez csakugyan mind igaz volt. Az

ő játszótársai eddig leginkább csak a leánytestvérei voltak, a kik közt könnyű volt vitézkedni; a világból pedig csak annyit ismer, a mennyi a falujok határa közt van. Éppen azért bámulta és irigyelte titkon annyira Viktort, a ki már annyit látott, járt-kelt a világban.

Persze volt benne módja. Apja-anyja már nem élt, de élt nagyapja, a duszgazdag öreg Mánoki ur, a kinek ő volt az egyetlen unokája. Az öreg meglehetősen kényére-kedvére hagyta Viktort és jóformán mindent megtett, amit ez kívánt. Néha biz ez egy kicsit bajos volt, mert hát például Viktor urfi sehogyszem tudta megtalálni azt az iskolát, amelyik neki való. Már négy vagy öt helyen volt, de pár hónapnál tovább sehol sem s mindig újra otthon termett. Mikor egyszer Ernő kérdezte, miért hagyta ott az intézetet, melyben legutóbb volt, Viktor megvetőleg felelé:

— Majd én mindig olyan hitvány borju-pecsenyén élek, amilyennel ott tömtek.

Meglehet, hogy ezzel a magyarázattal nem érte volna be mindenki. Ernő azonban úgy vélte, hogy ilyen jeles, előkelő urfi csakugyan nem maradhat ott, ahol nem adnak neki kedvére való pecsenyét. És bizonyosan nagyapja is így gondolkozott, mert nem igen volt nagy kifogása, sőt talán még szerette, hogy kedves unokája otthon van mellette. Az Ernő apja, meglehet, másképp vélekedett a dologról, de csak a vállait vonogatta és éppen ekkor tiltotta meg Ernőnek, hogy Viktorral még csak szóba se merjen állni.

Most fordult...
tesen...
tilalma...
sággal

—
erről a

Ha arczára...
a gúny...
ez mon

— M

jünk ro...
vedet...
tapogat...
vagy zó

— I

adna er...
lenül b

— A

barátoc...
meg ne...
nagyaty...
adott,
kaptunk

— K

tam hir

— M

— N

Ugysem

eszem k

— A

nem ka

a konyl

pecseny

lehet d

Ernő

gott. V

Most, mikor olyan érdekes dologra fordult a beszéd, Ernő bizony tökéletesen megfeledezett róla, hogy ilyen tilalmat kapott. Inkább nagy kíváncsisággal kérde:

— Mondd csak... hát mit tudsz erről az én iskolámról?

Ha jól figyelt volna Viktornak az arczára, talán észrevette volna rajta azt a gúnyos, kárörvendő kifejezést, mellyel ez mondá:

— Mit tudok?... No, minek beszéljünk róla? Nem akarom rontani a kedvedet. Majd tapasztalni fogod úgy is és tapogathatod a hátadat, kékre verték-e vagy zöldre?

— Ugyan ki verne? Apácska nem adna engem olyan helyre, ahol kegyetlenül bánának velem.

— Az öregek nem tudják az effélet, barátocskám. Ezt senki sem mondja meg nekik. Hát tudta-e az én kedves nagyatyám, mikor egyszer olyan helyre adott, ahol mindennap krumpli-kókot kaptunk ebédre!

— Krumpli-kókot? soha sem hallottam híret.

— Majd megismerkedel vele.

— No az effélével nem sokat törődöm. Ugysem szeretem a kókot, hát nem eszem belőle.

— Az ám, csakhogy éhes leszel és nem kapsz egyebet, legfeljebb ha elcsipsz a konyhában egy darabot a tanár urak peccsenyéjéből. Az nem nehéz, zsebre lehet dugni és titokban megenni.

Ernő meglehetősen fanyar képet vágott. Viktor nagyot nevetett.

— Ez még semmi... sokkal fontosabb az, hogy a pajtásaid ki ne fogjanak rajtad, mert akkor nem lesz békességed egy óráig sem. Az a fő, hogy mindjárt az első napon te fogj ki rajtok.

— Már ugyan mit csinálhatnának velem?

— Majd meglátod. Mikor először belefekszel az ágyadba, hát békát, egeret fogsz társakul találni, aztán mikor alszol, rád törnek a hálótársaid, megkinoznak.

— No, állok elébe. Ha jó tréfát csinálnak, nem bánom, azt magam is szeretem. Ha pedig birokra kerül a dolog, attól sem félek.

— Nagyon szép, csakhogy ők sokan lesznek és az a szokás, hogy az új fiu mindent elviselni köteles, ha csak ki nem fog rajtok. Ha például az ágy alá fekszel és rád nem találnak, akkor beleülnek a csinybe és belátják, hogy nem tréfálhatnak veled.

— De akkor gyávának fognak gondolni.

— Dehogy! Belátják, hogy tuljártál az eszükön. Hanem máskor aztán csakugyan bátran kell föllépni. Nem szabad afféle csöndes, alamuszi anyámasszony katonájának lenni, hanem merészen szembe kell szállani mindenkivel, mert különben a tanárok megtépáznak, a fiuk elpáholnak, a szolgák megkergetnek, mindenütt utolsónak hagynak és még a krumpli-kókból is csak a maradékot kapod. Mert mindenki szereti ám, ha kényét-kedvét töltheti valakin s mindig azzal próbálják, aki új fiu az intézetben. Te pedig az leszel.

Már ez nem igen biztató és kellemes kilátás volt. Ernő úgy kezdte sejteni,

hogy talán kár is volt oly nagyon örülni előre, nem lesz ott minden csupa gyönyörűség. De még sem tágitott.

— No, ha akad is holmi apró baj, de lesznek kellemes játékaink is, leszünk hozzá sokan, vigan leszünk.

— A játék bizony nagyon mulatságos annak, akinek. Csak aztán vigyázz, hogy kedvökben járj a nagy fiuknak, mert különben megkeserülöd. Ha ügyetlenkedel a játéknál, be sem fogadnak többé a lapdázáshoz és akármiféle hiba esik, mindent rád kennek, te leszel a bünbak, minduntalan hivatni fog az igazgató és hiába mentegetőzöl, megkapod a büntetést, akár érdemelted akár nem. Azért mondtam, hogy sajnállak. Mert hát a mi reád vár, az röviden csak ennyi: sok tanulás, sok büntetés és rossz ebéd. Én próbáltam.

Ernő zavartan hallgatott. Ugy vette észre, hogy csak most kezdi tudni, hányadán van. Bizony jó, hogy Viktorral találkozott. Azt azonban még sem akarta elárulni, mintha megijedt volna. Lehetőleg nyugodt képet mutatott és csak úgy odavetöleg mondá:

— No, majd csak boldogulok azért. És te mit tettél, mikor ilyen helyen voltál?

— Oh, én rajtam soha sem fogtak ki. Tanácsolom is, hogy tégy úgy, mint én. Legelőször is arra ügyelj, hogy kemény gyerekek tartanak, ne ijedj meg azoktól a komoly képű tanároktól sem. Akkor a pajtások előtt mindjárt nagy lesz a tekintélyed, a tanárok pedig titokban félni fognak tőled, ha tudják, hogy egy kis büntetéstől meg nem ijedsz, hanem

csak azért is bosszantod őket. Így a fiuk is mihamar vezéröknek fogadnak el.

A vezérség eszméje nagyon megtetszett Ernőnek. Az már valami. Csak tudni kellene a módját. Viktor bizonyosan tudja és lám, szívesen elbeszéli az ő gazdag tapasztalásait. Nem olyan rossz fiu, amilyenek apa tartja. Milyen jó haszna lesz majd az ő jó tanácsainak.

Nem is sejtette a jóhiszemű Ernő, milyen tanácsokat kap, de az igaz, hogy Viktor szívesen szolgált velök és példakép elmondta, hogy ő mit tett, vagy ha éppen rákerülne a sor, mit tenne.

— Ha észreveszed, hogy valamelyik tanár szereti a tréfát, hát tréfáld meg őt magát is. Nekem egyszer igen jó barátom lett az egyik tanár, mert mikor beléptem a tanterembe, cigánykereket hánytam, azt tettetve, mintha nem tudnám, hogy a tanár is ott van. Jó negyed-óraig kaczagott az egész iskola a tanárral együtt, nem is igen lett akkor a leczkéből semmi és a fiuk majd megettek nagy örömeikben.

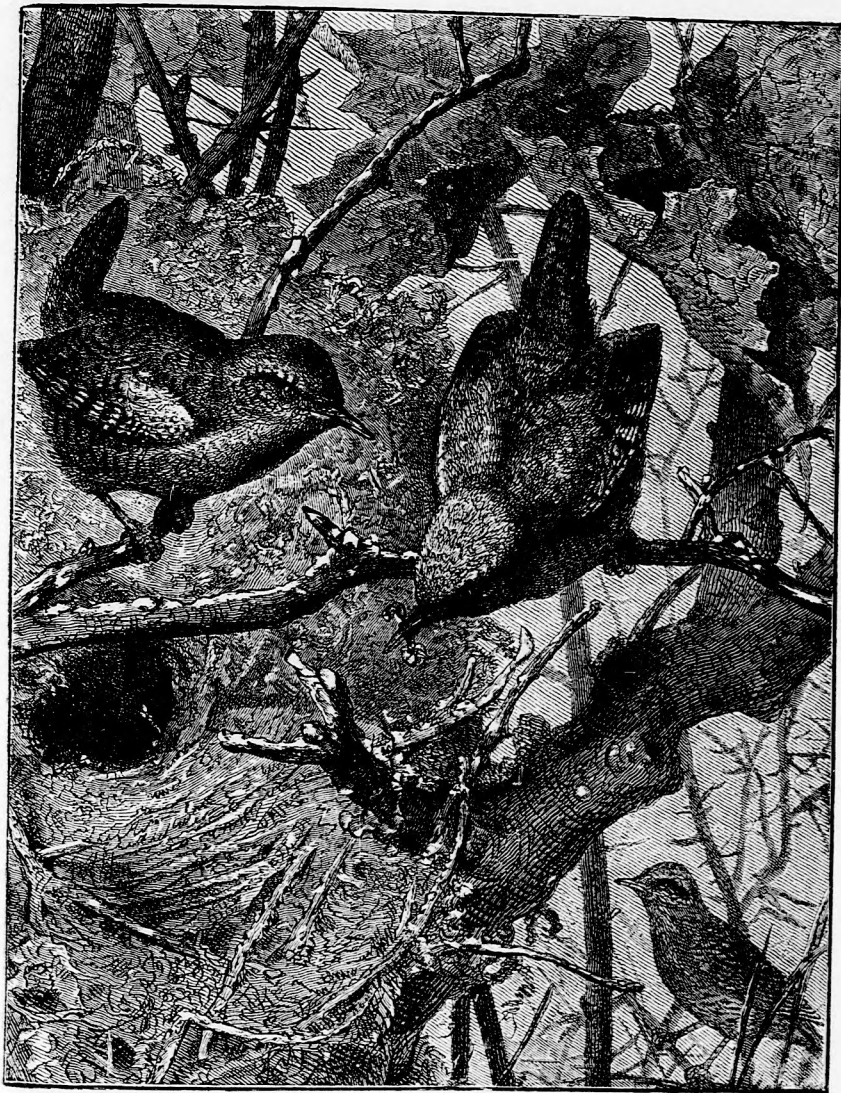
— No, ha csak cigánykerék kell, azt én is tudok vetni.

— Az már derék, mert nem mindenki tud. De meg a legtöbb diák fél is minden csekélységtől. Hanem bezzeg annál inkább megbámulja azt, aki mindnyájok érdekében valami bátor tettet visz véghez.

— Hát te is tettél olyasmit?

— Meghiszem azt. Ajánlom neked is például azt, hogy ha nagyon sokat gyötörnek az ebédnél valami rossz étellel, hát lopózzál be az éléskamrába és ott

(Folytatása a 70. lapon.)

LOMBTANYA (Lásd a 70. lapon.)

(Folytatás a 68. laphoz.)

tedd pocsékká az egész készletet abból az élelmi cikkből. Nem szerzik azt be többször, mert kitalálják, hogy a diákok tették tönkre, nem szeretik. A fiuk mind tudni fogják, hogy te szabadítottad meg őket, de el nem árulnak és nagy lesz a becsületed köztök.

— Hm! De ezzel kárt csinálnék.

— Potomság! Megfizettetik ők jól a diáktartást.

— Az igaz... és ha a pajtásokkal jót tehet az ember... no de mégis... inkább mondanál valami vigabb dolgot...

— Azt is lehet véghez vinni, kivált ha van olyan tanár, aki nagyon kinozza a diákokat... no, ha azt megtréfálsz, akkor mindjárt első leszel a fiuk közt.

— Igen ám, de úgy gondolom, a tanárokkal nem igen lehet tréfálozni.

— Dehogy nem; csak érteni kell a módját. Ha például összefogdosol vagy száz legyet és skatulyában jól gondjukat viseled, aztán kilesed, hogy odacsempészd a tanár asztalára, elferdített írással ráírva a címét. Bejön, odalép az asztalhoz, fölnyitja a skatulyát és az egész légyraj az arczába röpül. Van aztán kaczagás!

— Igen... de mégis... ez nagy tiszteletlenség...

— No, ha így okoskodol, hát a te dolgod. Majd téged fognak bántani és bosszantani, és egyéb dolgod sem lesz, mint hogy reggeltől estig pityeregj. Már az nincs másképp. Vagy te fogsz ki másokon, vagy mások fognak ki rajtad. Én tudom, eleget próbáltam. Keserves élet az, de épp azért akartam rajtad egy pár jó tanáccsal segíteni.

Ernő nagyon hálás volt, mert csakugyan jó azt előre tudni, mi vár az emberre és mit csináljon, mikor egészen új életet kezd. Viktor még több jó tanáccsal is szolgált volna, de ekközben már eljutottak az öreg Mánoki kastélyához.

— Nem jössz be hozzám egy kicsit? Ugy látom, amíg oda jártam, megérkezett az unokatestvérem, ott a kocsi-jok... nagyon vig ficzkó, igen jól fogunk mulatni.

(Folytatása következik.)

LOMBTANYA.

(Képpel a 69. lapon.)

CSIP-csip-csip,
Zeng a lomb közül.
Két madár
Fenn az ágon ül.
Fészük ott
Rejtve jól,
Vig daluk
Egyre szól.

Csip-csip-csip
Zeng a lombtanyán;
Egyszerű
Éz a kis dana.
Sok madár
Tudja ezt,
Mindahány
Ebbe kezd.

De ha csend
Lesz a lombtanyán,
Este szól
A kis csalogány.
Ennek a
Dala más:
Az remek,
Az csodás!

VESZEDELEM A BOZÓTBAN.

(Képpel a czimlapon.)

AELJES, tökéletes csönd uralkodik a sűrű bozótban, mélyen alszik minden, de még a szél is elpihent és csak nagyritkán lengeti meg egy keveset a bokrokat. Nyugalomra tért a fogoly-madár-család is, jól elrejtett helyecskét szemelve ki éjjeli pihenőre, jól esik a békeséges szundikalás, mikor egész nap fáradságosan kell utána járni az eleségnek és gyakran futni is mindenféle ellenség elől.

El is szenderültek szépen, nem gyanítva, hogy ahol ők oly bátorságban vélik magukat, ott érheti őket a legnagyobb veszedelem. Már közeledik is, két éhes róka képében. A furfangos kópék éppen akkor indulnak préda keresésére, mikor más mindenki már lenyugszik. Így nem kell félniök, hogy veszedelmes ellenséggel találkoznak, ők pedig álmában lephetik meg prédájokat, csak ráakadjanak. Ráakadnak pedig könnyen, mert kitűnő szimatjok van, megtalálják a nyomot, melyen a nekik való gyöngébb vad szaladt.

Rátaláltak a szundikáló fogoly-madár-családra, már csak az volt hátra, hogy kellő óvatossággal közelíthessék meg. Mert az ilyen madár-féle nagyon ébren alszik, alighogy behunyja a szemét. És ha veszedelmet sejdít, akkor hirtelen fehröppen, oda a zsákmány.

Csuszva-lappangva közeledett tehát a két álnok rabló. Mikor a szél kissé megzörgette az ágakat, akkor ők is előre kusztak, majd ismét megálltak. Szegény fogoly-madarak nem is sejtették, milyen közel az ellenség. S a két róka végre egészen közel jutott és villogó szemmel örvendezve látta a csomóba bujt madarakat. Ma jó vacsora lesz!

Szomorú, de úgy is lett. Egyik öreg fogoly-madár végre gyanakodni kezdett

ugyan és föltekintett, látta is a veszedelmet és jelt adott. Fölriadtak mind és menekülni igyekeztek; csakhogy ez már nem sikerült valamennyinek. Mert ugyanakkor a két róka nagy szökkenéssel köztük termett és mindegyik megkaparított egy-egy fogoly-madarat. Annak bizony vége lett.

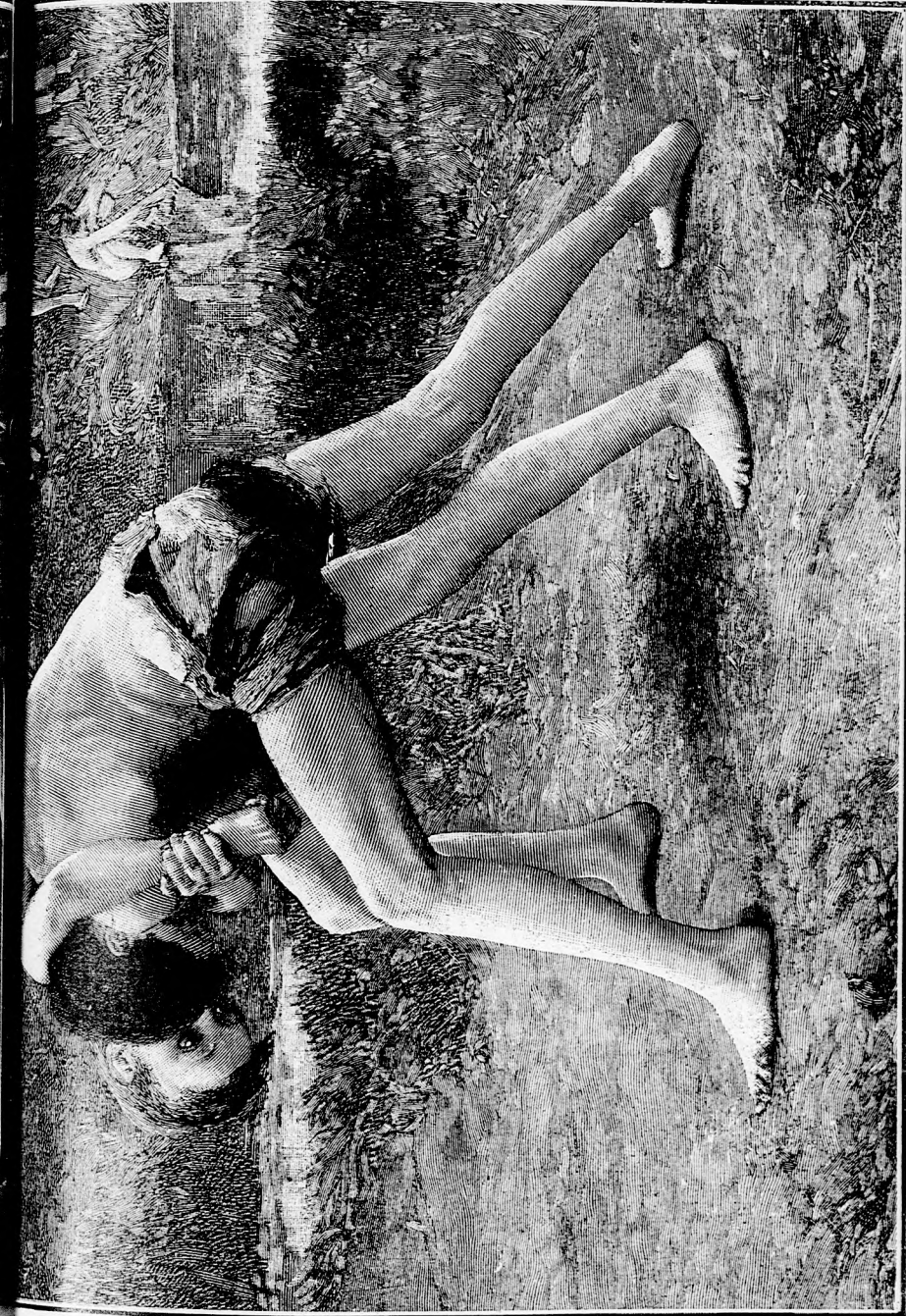
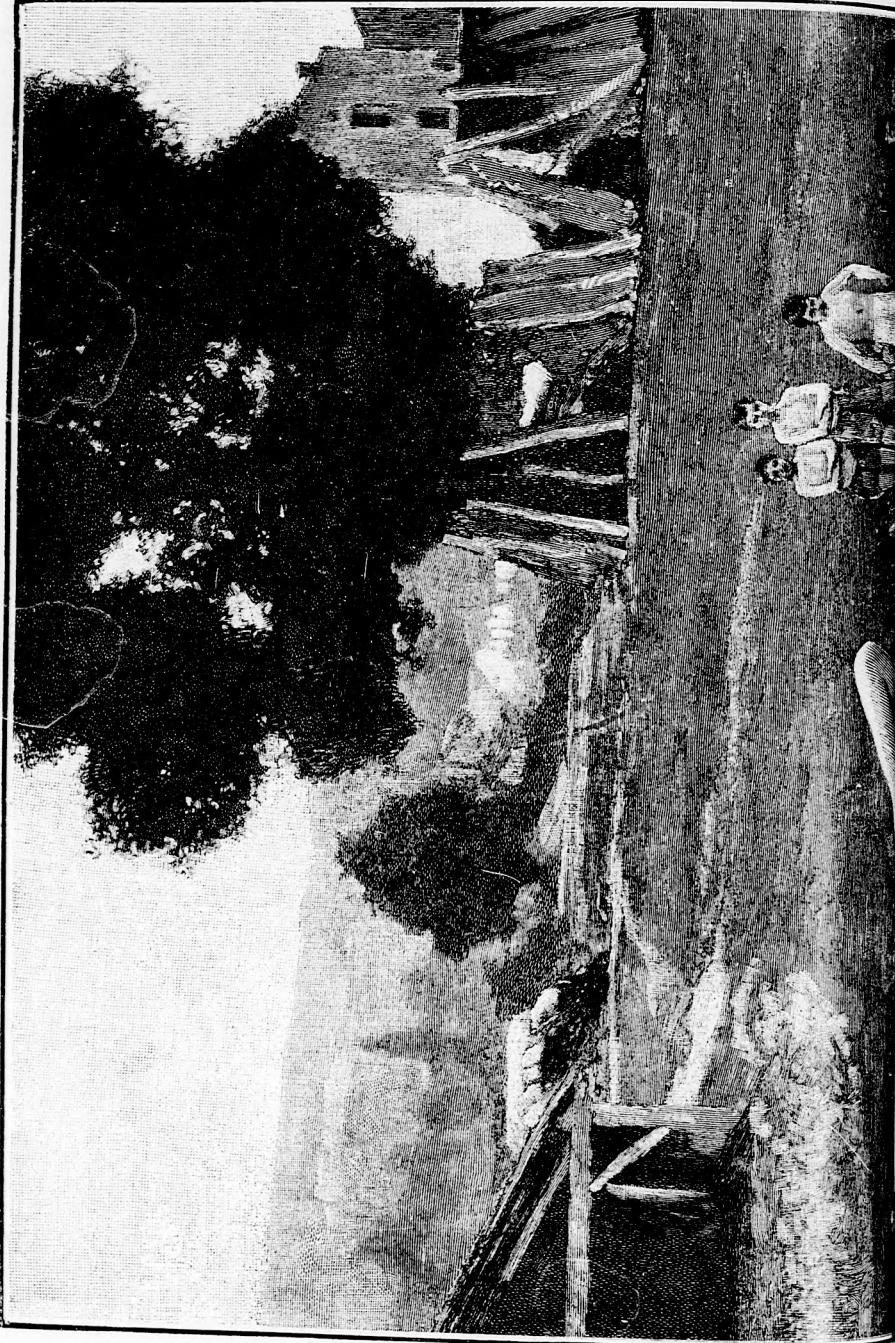
Hanem a gonosz históriának itt még nem volt vége. Másnap a vadász ott kint járt az erdön, mezőn és szemébe tünt valami.

Itt rókának kell tanyázni... és az én drága fogoly-madaraimat pusztítja. Ime, itt lakomájának a maradványa, a tollak. Ohó, róka koma! A fogolypecsenye nem a te számodra való. Majd teszünk róla, hogy sok kárt ne tehess többé benne.

És jó kutyájával megindult a róka keresésére. Nem sokára rá is akadt a rókalyukra. Ott bent pedig a két-ravasz rabló észrevette a veszedelmet és tanakodott, mit tegyen. Az egyik jobbnak vélte a futást, de amint kiszökött, alig futott néhány lépésnyire, a vadász golyója leterítette. A másik nem akart előbujni, de ez nem mentette meg. A bátor és erős vadászbizavarta, lefogta és megfojtotta.

Azóta biztos és bátorságos a környék és a földön tanyázó madarak álmát nem zavarja semmi veszedelem.

BARÁTSÁGOS VIADAL. (Lásd a 74. lapon.)

BARÁTSÁGOS VIADAL.

(Képpel az 72—73. lapokon.)

AHÁNYAN együtt voltak pajtások, valamennyi közt legbüszkébben hordta a fejét Károly, kit a többiek tréfásan »Sámson barátunknak« neveztek el. És éppen erre volt büszke, persze csak az iskolán kívül. Bent az iskolában sem volt éppen az utolsó, tanárai meg voltak vele elégedve; de biz' a lecke dolgában akárhányan akadtak, a kik előtte és fölötté álltak. Hanem odakint a játéknál, ahol meg kellett mutatni, ki az erősebb, ott aztán senki sem merte kétségbevonni a Károly barátunk elsőségét.

Meg is bánta volna, aki teszi. Mert Károly hatalmas, izmos legény volt, könnyen elbánt kettővel is. Futásban senki sem érte utol, birkózásban senki sem győzte le. Egyik pajtása sem birt akkora súlyt fölemelni, sem a labdát olyan magasra dobni. Nem is próbált vele versenyezni senki. Csak Tóni próbálta meg egyszer, még tavaly, de bizony belebukott. Pedig Tóni is kemény legény volt a talpán.

Azóta nagy ideig nem látták Tónit, mert szülei máshová küldték iskolába. De a nagy szünidőre haza jött s a régi pajtások szívesen fogadták, aztán megint együtt szórakoztak. A vezér most is Károly volt, annak kellett történni, amit ő akart.

— Ohó, nem úgy van az, szólt vakmerően Tóni. Miért kellene éppen annak történni?

— Mert megbánja, a ki ellenszegül. Talán bizony nem emlékszel, hogyan jártál vele tavaly, mikor azt állítottad, hogy te is vagy olyan legény, mint ő?

— Nagyon jól emlékszem rá, de az tavaly volt. Most már nem ismerem el, hogy különb nálamnál.

Meghallotta ezt Károly is és jókedvűen mondá:

— Ez kihívás! Tudod-e, Tóni pajtás, hogy most már helyt kell állanod? Pe-

dig nem igen látom, hogy tavaly óta valami óriás vált volna belőled.

Csakugyan, egy év óta mindaketten nagyot nőttek és erősödtek ugyan, de Károly most is nagyobb és izmosabb volt. Tóni mégis nyugodt bizalommal felelt:

— Természetes, hogy helyt állok. Vállalkozom rá, hogy mindazt megteszem, amit te.

Ez nagyon tetszett az összes pajtásoknak és mindjárt megállapították, hogy tehát legyen nagy mérkőzés a két versenytárs között. Mindjárt a labdázásnál kitünt, hogy Tóni nem hetvenkedett, mert valamivel talán még magasabba dobta a labdát. A versenyfutásnál egészen egyformán értek célhoz; a nagy gerendát, melyet Károly fölemelt, Tóni is fölemelte, egy nehéz követ éppen oly messzire dobott, — szóval, akármit tett Károly, Tóni is megtette.

Sámson barátunk nem értette a dolgot. Micsoda boszorkányság van ezzel a Tónival?

— No de hátra van még a döntő próba. Délután elmegyünk a tóba fürödni. És ott a parton megbirkózunk. Ruha, cipő nem fog akadályozni, kiki fölhasználhatja egész erejét.

Megtartották ezt a döntő próbát is. Kemény viadal volt s a pajtások feszülten lesték az eredményt. A legtöbben nagyon biztak Károly győzelmében, de nagy meglepetésökre csalódtak. Hosszu, hatalmas tusa után Tóni vágta földhöz Károlyt.

— Sámson le van győzve! kiálták mindnyájan.

Le bizony, nem lehetett tagadni. Maga Károly is, bár nagyon röstelte, de nem tagadta, hogy Tóni becsületes viadallal, tisztességesen győzte le.

— Csak azt szeretném tudni, micsoda boszorkánymesterséget tanultál meg tavaly óta, mondá. Hiszen tavaly is erős

ficzkó
legyőzt

pedig f
fogsz f
mesters
rendsze
erőmet
toldom
dással,

DO

RÉ
o
káékna
kellem
Gusztí
legköz
már m

De
feledke
sik ut
Ehelye
togatot
mivel
hát jó

Talalk
mind
Fel
utra k
velők.

menjet
Nem
a szép
futkos
mert
járást,
egysze

—
szép,
tudnát
A
helyet

ficzkó voltál ugyan, de mégis könnyen legyőztelek.

— Nem bánom, elárulom a titkot, pedig ha tudni fogod, akkor megint te fogsz fölülkerekedni. Az én boszorkány-mesterségem abból áll, hogy folytonosan, rendszeresen gyakoroltam, edzettem az erőmet s azt, amit a természet adott, megtoldom ügyességgel, gyakorlottsággal. Tudással, okos használással kétszeres az erő.

DORINKA OZSONNÁJA.

(Képpel a 77. lapon)

RÉG adósa volt Dorinka egy jó ozsonnával Klárikáéknak meg Lottikáéknak, kiknél már jó minapában kellemesen ozsonnáltgatott hugocsájával, Gusztikával együtt. Meg is ígérte, hogy legközelebb majd ő ad ozsonnát, mamája már megengedte.

De bizony úgy látszott, hogy megfeledkezett róla. Egyik nap mult a másik után, de nem is említette többé. Ehelyett egy szép napon délután ellátogatott Klárikához és azt mondta, hogy mivel olyan nagyon kellemes az idő, hát jó volna kísértálni a nagy erdőbe.

— Jöhetnének Bélácska és Gizike is. Találkoztam Lottikával, ők is jönnek mind a ketten.

Fel is készültek mindnyájan és vigan utra keltek. Csak Gusztika nem ment velök.

— Én nem megyek; mondá. Csak ti menjetek. Nekem egyéb dolgom van.

Nem nagyon bánták, voltak elegendően a szép árnyas erdőben hangosan dalolva futkostak, kergettek mókust, pillangót és mert Dorinka ismerte itt legjobban a járást, gyanutlanul követték, mignem egyszer Dorinka fölkiáltott:

— Jaj, hol vagyunk? Az volna csak szép, ha eltévednénk az erdőben! Haza tudnátok-e találni?

A kis Gizike és Bélácska válasz helyett majd sirva fakadtak, de még

Klárrika sem igen merte határozottan mondani, hogy egyenesen haza talál. Ijedeztek tehát jócskán, csak Lottika mondá:

— No, ha igazán bajban volnánk, akkor Dorinka sokkal inkább meg volna ijedve. Én ő rá bízom magamat. Ha ide vezetett, hát vezessen vissza.

Dorinka mintha nevetni akart volna, de aztán mégis komolyan mondá:

— Hiszen én bízom is magamban, hogy kitalálok. De arról nem állok jót, hogy ozsonnára otthon leszte. Próbáljuk meg, menjünk erre jobbra. Ti kicsinyek, menjetek előre.

Mentek is és még jó nagyot sétáltak, sőt már-már újra ijedezni akartak, mikor Gizike fölkiáltott:

— Ni, egy kosár! Valjon mi van benne?

Körülvették, belenéztek, hát mindenféle jó csemegével volt tele. Klárrika pedig rá is ismert és nagyot kaczagott.

— Jaj, te hamis Dorinka, de megtérfáltál. Hiszen ez a ti kosaratok és benne van az ozsonna. Ni, amott meg Gusztika jön még egy kosárral.

Az aggódásra annál nagyobb vigság következett, mert ugyan hogy lehetne ott baj, ahol Gusztika egymaga mer teli kosarakkal járni. Persze, most már tudták, hogy Gusztika mért nem jött velük. Dorinkával együtt meglepetést rendeztek kedves játszótársaiknak.

Letelepedtek a fűbe és Dorinka, mint szives kis házikisasszony, ugyancsak jól ellátta vendégeit. Annyi mindenféle jó csemege került elő a két kosárból, hogy alig birtak a végére érni. Hanem mégis csak megfelelték neki és a kosarak bizony üresen kerültek haza.

A kosarak üresen, de a kis társaság vidámsággal tele és elégedetten s mikor elbucsuztak egymástól, Klárikáék és a Lottikáék is azt mondták:

— Dorinka, a te ozsonnád volt a legjobb és legkellemesebb.

A KIS BETEGÁPOLÓ.

— Beszélyke. —

ÁR egy hete, hogy a mama beteg. Nincs is azóta rend a házban. Azaz hogy megtörténik most is szépen minden, mert apácska szigorú rendet tart; de mégis hiányzik mindenkinek valami. Edus és Marika, mikor hazatérnek az iskolából, nem tudnak hova lenni, mert hiszen csak nem ülhetnek örökké a maguk kis dolgozószobájában. A mama kedves, kellemes szobája pedig, melyben eddig mindnyájan szoktak lenni, most el van zárva előlük.

De ők ketten még csak megvolnának valahogy, ők már nagyocskák, tudnak segíteni magukon. De az a szerencsétlen kis Lilike, az csakugyan sajnálatra méltó teremtes lett egy hét óta. Ugy veszi észre, hogy mindenkinek csak utjában van. Ha oda megy, ahol a szobaleány foglalatoskodik, mindjárt kiadják neki az utat s az a gonosz szobaleány azt mondja, hogy lehetetlen valamit jól elvégezni, ha a kicsike ott lábatlankodik, mindent össze-vissza hány, elmozgat a helyéből, zavart okoz; ha meg a konyhába menekül, — no, ott az a mogorva vén szakácsné még csak be sem ereszti, azaz hogy mindjárt kivezeti.

— Nincs szükségem kuktára, kisasszonykám. Hamar lába találna kelni a czukornak, lekvárnak. Tessék csak bemennie Marika kisasszonyhoz és Edus urfíhoz, ők ott vannak a szobájokban.

Bizony nem mondhatnám, hogy ott is nagyon szívesen látták volna a bolygó

kicsikét. Hol Marikának, hol Edusnak volt kifogása, hogy az asztalt rázogattja, mikor pedig ők irnak, rajzolnak; mikor pedig félrevonul a bábujaival, akkor az a panasz, hogy olyan fura csacsogást visz véghez a bábuhoz, hogy lehetetlen tőle figyelmesen tanulni. Éppen csak az apa nem türelmetlen és soha sem küldözi el Lilikét magától. Csak az a baj, hogy éppen apácska van legkevesebbet otthon, egész nap a hivatalos dolgai után jár.

Tudna pedig Lilike nagyon jó helyet magának. Ha bebocsátának a mama szobájába. Oda ülne a mama ágya közelébe és ott szépecskén eljátszogatna. De az a szivtelen szobaleány dehogy is ereszti be! Azt mondja, hogy a betegnek nyugalomra van szüksége, Lilike pedig nem tud csendesen maradni. Ezt Lilike semmiképp sem ismerte el igaznak. Hiszen ő oly pompásan tud lábujjhegyen járni, hogy tizedrésnyi lármát sem csinál, mint a nagyok, a kik nagyokat lépnek. És még hasznót is tehetne ott, ápolhatná a beteg mamácskát. Oh, jól el tudná ő ezt végezni, látta ő már, hogy kell az orvosságot a kanálba tölteni, hogy kell a beteget betakargatni, a párnáját megigazitgatni, a vizes-poharat oda nyújtani. Ez bizony mind nem valami boszorkányság, ha ő ott volna, nem kellene a betegnek arra várni, míg valaki bemegy hozzá. De hát olyan irigyek a nagyok, semmit sem akarnak rábizni a kicsinyekre. Mintha bizony Lilike, aki már hat esztendő múlt, nem tudna okosabbat is végezni, mint örökké csak a bábuval játszani.

De h
nem ha
csak ol
házban.

— N
el ... a
Mariska

De hát hiába mondogatta ezt Lilike, nem hajtottak a szavára és továbbra is csak olyan bolygó kis lélek maradt a házban. Hanem végre is felvirradt az

igazság napja, megtörtént, hogy reá szorultak.

Ez pedig úgy történt, hogy egy napon a szobaleány így szólt a beteg mamához:

DORINKA OZSONNÁJA. (Lásd a 75. lapon.)

Nem tudom, hogyan rendezzük el... a nagyságos ur nincs itthon, Mariska kisasszony és Edus urfi iskolá-

ban vannak s nekem el kell mennem a gyógyszertárba, hogy az új orvosságot megcsináltassam. A szakácsnének pedig

az udvaron van dolga, nem fogja meghallani, ha a nagyságos asszony csönget valamiért.

— Küld be ide Lilikét... ha éppen kellene valami, majd ő előhívja a szakácsnét.

— Jaj, de a kicsike majd lármázni fog itt, pedig a doktor ur meghagyta, hogy teljes csönd és nyugalom legyen.

Lilike, ki már előbb megleste a szobaleány és a szakácsné tanácskozását és most is hallgatózott az ajtóban, nagy hévvel szólt közbe:

— Nem igaz, nem fogok lármázni... jól gondját fogom viselni mamácskának. Tudom én, mi kell!

A szobaleány egyetmást elrendezgetett a beteg ágya melletti asztalkán.

— Ide készítek mindent, a mi szükséges lehet... itt az orvosság... viz... Lilike ne nyuljon hozzá semmihez, csak ha a szakácsnét hivatja mamácska, akkor gyorsan szaladjon érte.

Lilike büszkén foglalta el helyét a mama szobájában. Kissé boszantotta ugyan, amit a szobaleány legutóbb mondott, hogy semmihez sem szabad hozzányulni; de hát az csak olyan fontoskodó beszéd. A vége mégis csak az, hogy ő maradt itt ápolónak a mama mellett. És meg fogja mutatni, milyen jól ért hozzá.

Legelőször is azt mutatja meg, hogy tud csöndesen lenni. Leült a nagy karosszékre és suttogva beszélgetett a bábuhoz. Ez nem volt ugyan nagyon mulatságos, de hát bizonyosan nem tart sokáig, majd kell valami a betegnek.

Csakugyan, a beteg fájdalmasan fölsóhajtott.

Lilike gyorsan talpra ugrott és két-három ugrással ott termett.

— Mit parancsolsz mamácska?

— Semmit! kedvesem... nem kell semmi... csak játszogass szépen csöndesen, felelé a beteg gyöngye hangon.

Lilike szinte sajnálta, hogy nem kell a mamának semmi, visszatért a helyére, de alig néhány percz múlva ismét olyan fájdalmas sóhajtást hallott. Megint ott termett.

— Mit parancsolsz mamácska?

— Semmit, kedvesem.

— Talán orvosságot kellene bevenni?

— Nem, még nincs ideje.

— De ide van készítve... majd én odaadom.

— Mondom, hogy még nem kell... csak nyugalomra van szükségem.

A betegnek szinte meg lehetett ismerni a hangján, milyen megerőtetésébe kerül ennyi beszéd. Kimerülten fordult a falhoz, miközben a kezében tartott zsebkendőt maga mellé tette a takaróra. Lilike itt mindjárt talált tenni valót.

— Ez a kendő már nagyon gyűrött. Adok másikat, tisztát. Ugy-e jó lesz?

A mama, hogy békessége legyen, ráhagyta, hogy jó lesz. Remélte, hogy majd azután megnyugszik Lilike, aki mindenáron tenni akar valamit. De aligha mégis jobb nem lett volna, ha nem hagyja rá. Mert Lilike nagy sebbellobbal szaladt a szekrényhez és utközben feldöntött egy széket, úgy hogy a szegény beteg szinte fölsikoltott; aztán nagy nyikorogva nyílt föl az egyik szek-